

Kan vi vara stolta över vår andlighet?

[Spara som PDF](#)

Skrivet av Lennart - 3 juni, 2011 - 20:18

Det finns rikligt med företeelser i dagens kristenhet som jag och många andra är väldigt bekymrade över. Just i denna bloggpost tänker jag ta upp det här med upphöjelse av kristna människor och sammanhang, och inte minst den stolthet som frodas där kristna och deras verk upphöjs. Det kan handla om upphöjelse och utmärkelser pga särskilda egenskaper eller för vad man uträttat. Det kan handla om prisutdelning för märkvärdiga insatser i kristenheten, eller kanske rent av medaljutdelning! Idag förekommer även rena uppvisningsgudstjänster där "experterna" visar upp "hur man gör". Så kändisskap, idolskap, expertis, upphöjelse och beröm är inget som är tabu i dagens kristenhet. Men hur fel är det?

Mycket av det jag nämnde ovan är också aktuellt denna sommar i konferenskristenheten. Bjud vi då hit personer från t.ex. den förföljda husförsamlingsrörelsen i Kina för att ta del av utbudet, så skulle de bli fullständigt chockade över hur kristenheten ser ut i vårt land. Bland dessa enkla kristna kineser vet man fortfarande att Guds kraft bara verkar genom de som är som små bräckliga lerkärl i sig själva. Därför är de inte avundsjuka på vår "fromhet".

Med dessa inledande ord som utgångspunkt, kan det vara ganska intressant att vi själva ställer oss frågan: Vad i mitt kristna liv är jag stolt över? Vad är jag stolt över inför Gud, och vad är jag stolt över inför människor? Finns det något av dessa två? Förhoppningsvis inte, för båda är väldigt onyttiga för en sund tro. Detta kan vi lätt konstatera med utgångspunkt från Bibeln. Finns det inget i min egen andlighet att vara stolt över, så finns det inte heller något att visa upp för andra – och det är så Gud tänkt att det skall fungera. Allt skall bero på Gud, och då verkar han genom oss. Men finns det saker jag är stolt över, ja, då klarar jag mig ganska bra utan Gud och kan marknadsföra mig själv och min andliga expertis och få både uppmärksamhet, beröm, fans, utmärkelser, medaljer samt tjäna bra med pengar. Men då verkar inte Gud genom mig.

Stolthet inför människor

Låt oss begrunda det här med stolthet inför människor, och här avser jag nu det andliga området. Om man är stolt över något så vill man vanligen visa upp eller tala om det man är stolt över – med risk för att det tas som skryt. Eller så hoppas man på att andra skall berätta om det man själv är stolt över – så behöver det inte se ut som skryt. När detta då berättas så förväntar man sig vanligen beundran från andra – eller i vart fall några positiva omdömen. Vad säger då Bibeln om detta? Låt oss titta i Luk 16:15:

Då sade han [Jesus]: "Ni hör till dem som vill framstå som rättfärdiga inför människor, men Gud känner era hjärtan. **Ty det som är högt i människors ögon är avskyvärt inför Gud**".

Det här uttalandet från Jesus tycker jag punkterar allt vad stolthet heter i vårt kristna liv. Är vi stolta för något så är det troligen avskyvärt inför Gud. Man kan också uttrycka detta med stolthet som något man vill berömma sig av. Låt oss se vad Bibeln säger om berömmelse och egna förmågor:

Gal 6:14: "För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen."

Ef 2:8: "Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig."

1 Kor 1:31: "Den som berömmar sig skall berömma sig av Herren."

2 Kor 11:30: "Om jag måste berömma mig, vill jag berömma mig av min svaghet."

2 Kor 4:7: "Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss."

1 Kor 1:17: "Ty Kristus har inte sänt mig för att döpa utan för att predika evangelium, och det inte med vishet och vältalighet, så att Kristi kors inte förlorar sin kraft."

Du kanske tycker att det i 2 Kor 11:30 ser ut som om Paulus var osunt stolt över sin svaghet. Men man skall förstå det så, att när församlingen i Korint uppenbarligen avkrävde honom något stort som han skulle visa upp, så ville han inte peka på något annat än sin litenhet. För det var ju just genom den som **Gud**

var stor i hans liv. Detta skall man inte se som skryt, utan som en bekännelse.

Observera i 1 Kor 1:17 att sådant som "vishet och vältalighet" kan vara till hinder för kraften från Gud. Det är just därför det är ett måste att vi är som små bräckliga lerkärl istället för att vara starka och beundransvärda.

Så från dessa klara bibelord kan vi lätt förstå att svaghet, litenhet och "intethet" är idealtillståndet för en sann kristen som vill förtrösta på Guds försoningsverk samt verka i Guds kraft. I ett sådant idealtillstånd kommer inget från oss själva, utan all kraft och alla gärningar kommer från Gud. Vi lever då i ett fullständigt beroende av honom där risken för högmod är minimerad.

En kärnfråga i sann kristen tro är därför att bli helt beroende av Gud! Och vad har vi då att vara stolta över? Vad har vi då att resa runt och visa upp? När vi är beroende av Gud kan vi inte säkert veta när och hur Gud kommer att verka nästa gång. Det går då inte att annonsera, utlova eller pålysa andeutgjutelse eller mirakler. Det går inte heller att resa runt och t.ex. berätta "hur man gör" för att bli framgångsrik med församlingsarbete. Som beroende av Gud skall vi leva i ett lyssnande och efterföljelse; en lyhörd vandring i Anden. En sann kristen kan inte resa runt i något självsäkert turnéliv där vi som andliga experter på allehanda scener visar upp vad vi samlat på oss. Vi kan dock vara väldigt glada när Gud väl verkar genom oss, för det är ju alltid starkt och härligt när Gud gör det, men stolthet över den egna andligheten finns det inte utrymme för när det gäller sanna kristna!

1 Kor 4:7: "Vad skiljer dig från andra? Vad äger du, som du inte har fått? Men om du har fått det, varför skryter du då, som om du inte hade fått det?"

Ords 16:18: "Stolthet går före undergång och högmod går före fall."

Om man nu ändå upplever att det finns saker att vara glad och stolt över i sitt kristna liv, så kan detta ord från Paulus vara till vägledning:

Gal 6:4: "Var och en skall pröva sina egna gärningar. **Han behåller då för sig själv** det som är värt att vara stolt över och jämför sig inte med andra."

Stolthet inför Gud

Det andra vi skall titta på är stolthet inför Gud. Här är Bibeln också mycket klar. Vi har **inget** att komma med inför Gud eftersom allt vi är och har skall ses som saker vi fått från Gud. Vi kan inte göra något av värde utan Gud! Han förser oss (om vi vill) med både den rätta viljan och de rätta gärningarna. Det enda Gud ser till hos oss själva är egentligen vår ömkansvärda person eftersom han älskar oss. Och som sådana vill han hjälpa oss, men då vill han stå för hela räddningspaketet och hela fortsättningen själv. Här är några bibelord som behandlar ämnet:

Rom 3:23: "Alla har syndat och saknar härligheten från Gud".

1 Kor 4:7: "Vad skiljer dig från andra? Vad äger du, som du inte har fått? Men om du har fått det, varför skryter du då, som om du inte hade fått det?"

Joh 15:5: "Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra."

Fil 2:13: "Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske."

Rom 3:27: "Men vad kan vi då berömma oss av? Allt beröm är uteslutet. Genom vilken regel? Genom gärningarnas? Nej, genom trons regel."

(Observera att "tro" inte är en prestation. Tro är att bli beroende av Gud och förtrösta på allt som han har gjort och allt som han skall göra för oss, med oss och genom oss.)

Gal 6:14: "För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen."

1 Kor 1:26-29: "Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa om man ser till det yttre, inte många var mäktiga, inte många av förnäm släkt. Nej, det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var svagt har Gud utvalt för att låta det starka stå där med skam, och det som för världen var oansenligt och föraktat, ja, det som inte var till, har Gud utvalt för att göra till intet det som var till, för att ingen människa skall berömma sig inför Gud."

Många tror att vi som kristna skall syssla med storslagna möten, manifestationer och samlingar där vi upphöjer Gud. Men är det vad Gud begär av oss? Sådana

företeelser växer sig också vanligen stora, stolta och märkvärdiga inför människor (= "avskyvärt inför Gud") och blir mer till några slags "Babels torn" än till sann fromhet. Med stolthet kommer högmod, och högmod föregår som bekant (av)fall. Gud har i Bibeln sagt:

Ords 16:18: "Stolthet går före undergång och högmod går före fall."

Mika 6:6-8: "Med vad skall jag komma inför HERREN och med vad skall jag böja mig för Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årgamla kalvar? Gläds HERREN åt bockar i tusental, åt oljeströmmar i tiotusental? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ? Han har kungjort för dig, o människa, vad gott är. **Vad begär väl HERREN av dig annat än att du gör det som är rätt, att du älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?"**

Amos 5:22-24: "Ty om ni än offrar åt mig både brännoffer och matoffer, finner jag ingen glädje i dem, era gemenskapsoffer av gödda kalvar vill jag inte se. Tag bort ifrån mig dina sångers buller! Ditt strängospel vill jag inte höra. Låt rätten flöda fram som vatten och rättfärdigheten som en ständigt rinnande ström."

Hur ter sig då de företeelser som jag räknade upp inledningsvis i ljuset av dessa bibelord? Kan vi stoltsera med våra gudstjänster, våra konserter, manifestationer, satsningar och kampanjer, eller vår övriga andliga förträfflighet? Kan vi göra shower av att visa upp helandekrafter och andra övernaturliga ting? Kan vi fara land och rike runt och i självsäkerhet predika om "hur man gör" - som om vi helt behärskade det andliga området? Nej, det finns inget som helst utrymme för något sådant hos en sann kristen eller i en sann kristen miljö! **Hur fel har då kristenheten inte hamnat!**

Bibeln varnar oss också för hur allt detta kommer att sluta. Vi skall till sist läsa ett stycke i profeten Jesajas bok:

Jes 2:12-19: Ty HERREN Sebaots dag skall komma mot allt stolt och högmodigt, mot allt som är upphöjt, och det skall bli förödmjukat, mot alla höga berg och alla stolta höjder, mot alla höga torn och alla fasta murar, mot alla Tarsiskepp, ja, mot allt som är vackert att se på. Människornas stolthet skall slås ner och männens högmod förödmjukas. HERREN ensam skall vara upphöjd på den dagen, och avgudarna skall

fullständigt försvinna. Man skall fly in i klippgrottor och jordhål av fruktan för HERREN och hans höga majestät, när han reser sig för att förskräcka jorden.

Ett Guds barn behöver man inte vara rädd för Guds vrede. Men den som i sin andlighet vuxit upp till höga höjder bör ta varning från Bibelns ord!

[Läs andra artiklar i Lennarts blogg](#)